

ACTUALITATS... DE DIAS ENDARRERA

—Mestressa, ¿quant ne voleu d' aquest lleó tan flach?
 —Baixeu, home, que potser farem tractes.—
 —Oh! tinch por que esgarrapi.

ELS CURANDEROS

—Noya, ¡una xaripa!
 —¿Qué hi ha? que 'm tret la Rifa?
 —Encara es més: he trobat remey pel dolor.
 —¿Per quin dolor? que 'n tens?
 —Ah! sí, espera que 'n tinguis! allavoras vols córrer?
 —Be, vaja ¿qué es axó?
 —Res, dona: 't surto avuy del despaix y allá al Pla de Palacio, 't veig un Senyor á dalt d' un cotxe, 't sento una música... primer hi pensat que havia arribat algún ministre, pero després 't veig que era un gran metje extranjer que venia remey pel dolor.
 —Vaja, algún *papa-dinero*!
 —Axó sí que no; mira: l' altre dia li daban trescents duros per curar al fill d' un marqués, y has de saber que perque el *señorito* no va voler anar al cotxe, me li va fer un *desprecio* dels trescents duros, que encara no se 'n saben avenir á aquella casa.
 —Tot t' ho creus! ¿com ho saps axó?
 —Si ell mateix ho ha dit.
 —Qui 'l marqués?
 —No, donal aquest que cura.
 —Pero, Senyor ¿ab qui 'm vaig anar á casar jo? Mireu que ho es de babau aquest home!
 —Ah! sí, fugiu, la sabia!
 —No soch sabia, pero ab axó de curanderos y curanderas ja saps que no hi he pogut entrar may. ¿Que no 't recordas del pas de ta germana? Si m' haguessou cregut á mí, encara correria.
 —Ah! si no s' hagués mort. si.
 —Pero, tros de *quoniam*! ¿com volías que 'n sortís, si me li varen tirar més suchs al cos que á un cubell quan passen bugada!
 —*Composas* més tú que 'ls caxistas de l' impremta!
 —Ay Senyor! no m' hi fassis pensar... quan jo t' entro y 't veig demunt de la calaxera aquelles sis ampollas de tres porróns cada una, plenas de suchs blaus y verds y negres, jo que dich —¿qué es aquest tinglado?
 Diu ton cunyat:—Es lo que ha receptat Doña Fulana, (jo 't fiich!—D.ª Fulana!) del carrer del Carme.—Dich ¿qué es una curandera?—diu:—Es una *metxesa*. Dich, ¿Que cura matxos?
 Ton cunyat ja 's va comensar á empipar; ja 's *sabé* com una no es de la familiar!
 —Be, axó no ho diguis.
 —Ho puch dir, pero, vaja dexemho córrer. Jo que dich:—Y be: ¿que n' heu de fer banys d' axó?—Diu: No dona no que 's per pendre; n' ha receptat un petricó ca ta hora de cada una.—Jo que dich: ¿Axís aném? ja 'm dexo tallá 'l coll si demá á mitj dia no es morta! Y si 'm descuydo, me 'l tallan; l' ensendemá á dos quarts de una correu cuyteu; correu cuyteu, me 'ls tors el coll y dígalí un Pare-nostre!
 —Dona, tot bon caball ensopega!
 —Ay! Deu te 'l torni! Si 'm veus malalta, no 'm vinguis pas ab curanderos, sino creume que tindré un mal viure.
 —No tinguis por, dona, no tinguis por; per mi si que tens llibertat d' impremta.
 —Y be vaja ¿que 's pot saber qué n' hem de fer d' aquet pot que portas?
 —Tú res, dona. Jo, com que no soch tan sabi, ho tindré per si may m' agafa dolor, Deu fassi que trigui!
 —Y ¿ab que 's pren axó? en dejú ó ab chocolate?
 —¡Si es per ferne unturas! Sembla que te 'n burlis?
 —Y ¿no me n' haig de 'n riure. home; si 't veig més mussol que l' home de la Lluna!
 —Be, mira: poch noms propis! Lo que jo veig no m' ho *quita* ni m' ho desfá 'l Rey á mí!
 —Y ¿que has vist? veyám!
 —Be, si n' has de fer broma, dexemho córrer.
 —Digas, home, digas: be haig de sapiguer lo que tenim á casa.
 —Donchs; tant se me 'n dona si te 'n rius, com sino, el cas es que devant meu mateix, n' ha curat més d' una dotzena: puja un coix mitj tultit de dolor, ell li diu:—ja pot llensar las carrossas—el pobre home diu:—oh! y donchs, ¿com tornaré á casa?—Com tornaré á casa?—sense;—las hi agafa y las trenca ab quatre trossos.

—Com que potser ell las hi havia pagadas!
 —Vaja, dona. no sigas tan *mofeta* ¡pobre home! encara plora d' alegría. En puja un' altre, la música 's posa á tocar una *americana*, y ell se posa á fregar el bras d' un senyor que no 'l podia fer moure; lo mateix era sentir aquella *Habanera*, que veure la gran fregatel-la, que fugir el dolor del bras de aquell bon home. Vaja si ho haguessis vist com jo, ja pensarias d' una altre manera!
 —Pero, sembla mentida que no pensis que si hagués trobat remey pel dolor no hauria d' anar pel mon com un arrenca-caxali, ni s' hauria hagut de moure de casa seva, perque á mans besadas l' hi anirian á buscar l' unguent ó la pomada
 —Ja veurás, com que 'ls richs no hi creuhen y 'ls metjes per enveja que li tenen, si 'l poguessen arreplegar me 'l ficarian á presiri....
 —A fé! que si 'l volen agafar... ¿no dius que l' has vist á Pla de Palacio?
 —Sí, pero ¿que 't pensas que á un home se 'l agafa de qualsevol manera? no se 'n han d' escriure poch de *patracots* antes á un no li *echan mano*; era un altre temps axó d' agafar sense com va ni com costa.
 —Be, mira, déxat de tonterias, tots els curanderos son lo mateix: enganya bobos y papa-dineros. No més n' hi conegut un que fos persona de be; va trobar un remey pel cólera, hi ho va posar al Diari; quan va haver passat aquella marfuga, jo que un dia 'l trobo y li dich:—Y donchs, ¿que tal senyor Antonino, ha anat be aquell remey?—Diu:—¿que dius, noya? En tot lo carrer de Sant Pau no se me n' ha mort més que un del cólera!
 —Ho veus, dona, tant que dius dels curanderos!
 —Oh! esperat; jo que dich ¿no més un? ja ha tingut sort!—y ell que 'm diu:—pero ¡ey! noya, no 'n visitava cap més!
 Ab axó pren experiencia!

GUILLERM SANTÁNGEL.

SANFAINA

Una de freda y una de calenta.
 Ja s' ho deuen pensar que aném á parlar del Govern.
 Donchs, si senyors; fa molts anys que Espanya no havia fet cap acte d' energia com lo que acaba de fer el Govern rompent en sech las relaciones ab Fransa.
 Si 'n pobre Fontova visqués y avuy hagués de fer *Las Joyas de la Roser* de 'n Pitarra, quan treuria al Esmolet de casa, d' alegría li cauria la perruca, al veure que va de veras.
 Lo que es estrany es que 'ls que l' aplaudiran, ara no més que per passió de partit, murmurin del acte de energia del actual Ministeri.
 Nosaltres no 'n murmurém, l' aplaudim; ja ho deyam l' altre dia: la rahó encara que siga á un moro.
 Fransa, per odi á l' Alemania, no ha mirat de perjudicarnos ¿quina atenció li debém nosaltres?
 Qualsevol que hagi regirat las fullas de l' Historia, sap que de sempre la Fransa ha volgut trepitjar lo cap á Espanya ¿hem de sufrir sempre?
 ¿No diuhen els francesos que l' Africa comensa en els Pirineus? ¿Qué n' esperém, donchs, de Fransa?
 Si queda en nostras venas encara sanch dels avis, hem d' alegrárenos d' haber romput l' *amistantsament* ab que ab ella viviam.
 La gent del any vuyt se n' haurán alegrat dintre la fossa.
 Ja cal que aquest any no 'ls posin á las llistas electorals, perque foran capassos de votar per en Cánovas.

Aném per la freda:

Ho es la noticia de que 'l Govern, en vista de que 'l País es pobre y la Hisenda nostra, com la dels pagesos, cada any va á menos, ha determinat pujar els impostos, contribucions, etc.

Vostés dirán:—Home, te gracia axó!
 Y jo 'ls diré: com volen que no 'n tinga, si 'ls que ho proposan son andalousos.

Pero andalousos *pur sanch*.
 Ja es sabut que á Andalusia passen molt sovint escenas per l' estil:
 'S posa al peu d' una taberna un xulo provocant ab la mirada á tothom que passa, dihent de 'n quan en quan: — Aquí hay un majo, pa otro majo! —
 Per fi algun fulano se li para devant y li diu:
 — Zi yo le igo que también yo zoy majo ¿qué dirá ozté?
 — Pues ná; — respon ell — que ya zomo do majo...! — Aixís mateix ho ha fet en Romero Robledo.
 Ha dit: — Jago yo unaz economía á loz melitare de Ultramar que no me laz desjaze á mí ni er luzero de l' Alba! —
 Pero, noys, surten els militars y li diuhen:
 — Puez aquí eztá er luzero de l' Alba!—¿Qué dize ozté?—
 Y en Romero Robledo com á bon andalús diu:
 — Puez, uá, que gracias á Dió que viene la mañana.—
 Vaja alló de Cervantes:
 Caló el chapeo, requirió la espada,
 miró al soslayo, fuese, y.... no hubo nada.

Vetaquí que á la Xina els Calendaris europeus deuen ser prohibits com llibres revolucionaris.
 Dihem aixó perque als xinos encara 'ls fan creure que l' any comensa á 30 de Janer.
 Per aixó la botiga xina del carrer de Fernando va fer festa en tal dia.
 Ja cal que 'ls amos d' aquesta botiga vajan ab compte á morir-se segons quin dia perque sino allá hi haurá pléts llarchs perque ningú voldrá creure que un home 's pugui morir un dia de l' any que encara s' ha de comensar.

A Alemania tractan de senyalar sou als diputats. Potser pensan que del *sou ve 'l bou*....
 Aquí á Espanya, com que estém més atrasats, encara som al ou.
 El Govern se menja 'l rovell, els diputats la clara, que per alguns no dexa de ser espessa, y 'l poble las esclofollas.

Llegim en un periódich:
 «Ab el temps, si 's posan en práctica 'ls plans de las societats protectoras d' animals y plantas, ens veurém obligats á no alimentarnos més que de minerals.»
 Poch se pensa 'l tal periódich que ja ha arribat aqueix temps.
 Que 's llegixin las adulteracions que 's descubren cada dia y hi trobaran totas las capas terrestres representadas.
 Per de moment si 'ls taberners sofistican el vi no es per res més que per protegir als animals que servexen y á las plantas que descansan.

L' actual Govern si no s' acredita de llest, s' acreditará de sabi.
 Segueix els grans exemples de l' Historia.
 Diuhen que Napoleón I quan volia fer una forta lleva de soldats, ne demanava dos ó tres vegadas més dels que necessitava.
 Axís feya córrer la veu que anava á decretar una quinta de 500,000 homes.
 En volen els pares y mares de plors y gemechs!
 Després venia 'l decret demanant 100,000 homes; tothom respirava satisfet, hasta l' Emperador, perque deyan:—axís encara es passador; pero ¿ahont anava ab 500,000 homes?
 Y el nostre Govern ho fa á lo Napoleón:—Señores: ¡grandes economías!; el 25 por ciento de descuento á todas las clases pasivas!
 ¡Quin trastorn! En volen de crits!
 Ara diu que farà 'l dos per cent de rebaxa no més ¡tothom respira!—Axó ja es un' altre cosa!
 Més val manya, que forsa.

ESCAROLA LITERARIA

LO SENYOR ALBERT

Lo senyor Albert, menestral acomodat, era pare de una nombrosa familia de noys y noyas tot barrejat: quan lo Albert, que era lo mes gran, tingué la edat suficient pera servir de alguna cosa, lo autor de sos dias lo posá de aprenent en una botiga de robas.

Era lo minyó trempat y aixérit, dócil y diligent per tant que los seus amos l' estimavan tant que pasats los anys de aprenentatje, se 'l quedaren de fadrí, com se deya avans, ó de dependent, com se diu ara: lo Albert contentíssim, com que després de tants anys los hi tenia molt de afecte, pero heus aquí que la ambició picá al bó del Sr. Albert y tot fentse llenguas de la diligencia y honradesa del seu fill, lográ que en vista de tants elogis un altre botiguer li oferís posarlo á la seva ab més categoria y sobre tot ab tres parts mes de paga, per lo que el Sr. Albert se decidí tot deseguida a pesar de las llágrimas del noy que li recava deixar á tant bons amos, y no li venia bé de coneixer caras novas; mes son pare ho volia y no hagué mes remey.

Pero al cap de poch temps se trová molt á gust en son nou cárrech, vejé que s' anava tornant home de importancia y s' adoná de que 'l jech li venia molt estret per lo que 's determiná de ferse fé una ample americana y cregué convenient de posarse de tant en tant un puro á la boca pera sostenir son rango ó categoria, luxu que per altre part 's podia ben permetre dat lo bon salari que guanyava: en quant á son pare, luego li semblá que son fill podia aspirar á molt més, no dich ja á la categoria que tenia, sino dependent principal, regentador de una botiga, amo, ministre, y si massa 'm fan dir, Rey; pera tot lo creya entés, aixís es que ja no 'l tingué bé y li buscá una cosa més lucrativa y de més enpenyo:

Per aquells dias s' havia obert una botiga molt engran per la que eran menester molts dependents; allí s' en aná lo Sr. Albert á ponderar las circunstancias del seu fill, y com realment los informes que prengueren foren bons, heus aquí á lo Albertet al frente de un gran establiment guanyant un potosí y tenint de fer dos viatjes cada any á París á comprar géneros.

Alló era un somni d' or, una cosa tant sorprenent que ni casi ho arrivava á creurer; tot seguit s' adoná que la americana li era tant justa que anava á risch de esbotsarla á l' hora menos pensada, é incontinent se maná fer una amplísima levita.

Allí l' haurian hagut de veurer com la rumbejava á ella y á ell mateix, y allí lo havian hagut de sentir xampurrejar lo francés á trotxe y á motxe al dirigir-se á totas las senyoras que en la botiga entravan, la meytat de las quals ni sisquera l' entenían, mes ell trovava que aixó li daba molta importancia y li servia al mateix t-mps de exercici pera quan arrivés lo desitjat dia de anar á la gran capital de la moda.

—Ho veus, ho veus? li deya 'l seu pare, sinó m' arrivás á creurer encara serías un dependent de nyigi nyogi y un pela canyas.

Lo noy se retorcia llavoras son bigoti de pel moixí, cofoy y ab lo mitj riure á la cara, tot se quadrava.

Per fi vingué 'l día de anar á París á fer las compras, la levita prou se li esbotsava del greix que éll anava posant, pero com que pera viatjar no s' acostuman á usar casacas, se va contentar de un *sobretoso*.

Si l' haguessen vist quan va tornar de la comissió, verament no cabia en pell; son principal li preguntá com la havia executada, y ab veritat que segons lo seu dir no podia haverhi ningú que ho hagués desempenjat més cumplidament, lo millor de 'ls grans magatsems de París arivaría dintre de poch.

Al cap de uns dias arrivaren las caixas: ¡qui'n desastre! lo pobre del amo quedá consternat, may havia vist cosa de mes mal gust; d' aquesta

feta anava á perdre la parroquia, com mes anava trayent mes se 'n convencía, y qui'ns rebrechs! se coneixia que los gabaigs li havian endosat totas las rampoinas, y que á més á més se divertían en posárlashi ben mal acondicionadas, puig las confeccions eran totas ellas un matxuch.

Lo pobre home volgué queixarse, mes pare y fill convensuts de la seva suficiencia, s' hi respingaren d' alló d' alló: ¡ahont s' era vist no trobar bó una cosa triada per persona tant competent! en cap casa de las que havia estat li passá cosa semblant!

Resultat de tot aixó que lo Albertet molt repulit se despedí del amo que malehía la hora en que se fiá de ell.

Y com no era posible que persona de tant valer tornés á ocupar un infim lloch en cap mes botiga, ni 's volia esposar á trovar un altre amo que desconexés lo seu mérit, determiná de fer lo negoci per si mateix.

Son pare se procurá diners sobre una finqueta que tenia, segur com estava de que lo seu fill prompte duplicaría aquell capital y tornaría los diners enmatlevats quedantli encara un bon grapat pera seguir lo negoci ab diné propi, 'l que aniria augmentant fins á ferse millonari.

Lo noy torná á París, feu grans compras mes de distints objectes, perque ell sí, que de tot entenía, y lo mateix servia *para un fregado que para un barrido*; ja estava segur que de tot se 'n havia de eixir airós.

Vingué carregat de joguinas y quincalla, presentá mostrats aquí y allá dels seus objectes, més no entengué el perqué, no semblava sino que s' era tramada una conspiració contra d' éll que ningú ni feu cap cas ni cap *demanda*.

¿Donchs y ara que fem? Veusaquí 'l pobre minyó carregat de trastos y al pare carregat de deutes, tenint de pagar un interés que no sap d' ahont treure, y comensant á perdre la esperansa de poder tornar lo capital, mentres lo seu fill que ha ocupat lloch tant important, se dona de menos de tot, y viu ab la esquena drete y á costas del senyor Albert que prou agobiat está, mes que no pot pas permetre que 's mori de fam. Ademés s' aconsola ab aquesta reflexió que sols un pare pot ferse: — Lo meu fill val y 'l mon roda; algún día los que ara lo desprecian li anirán al darrera y aquell día nos rescabalarém de honor y quartos.

MARIA DE BELL-LLOCH.

OBRETES

DE D. FRANCISCO DE QUEVEDO.

(Continuació.)

*Tractat d' Endavinament per Quiromancia,
Fisonomia y Astronomia.*

Senyals d' aygua: Veure ploure, no tenir per vi y anegarse.

La Lluna quan es als Pexos significa que está de magre; minvará y correrán fanals de nit.

Sempre que la Lluna es al Toro, es segur que entre 'ls dos hi ha quatre banyes: sortirà 'l Sol al dematí.

Júpiter quan es al Moltó, denota melancolia en els presos.

Mercuri al ser al Lleó, causarà malalties si hi ha melóns y cogombres y 's beu aygua; y 'ls que enmalaltexin morirán, si no 'ls curan els metjes.

Lluna plena, no n' hi cap més; y es aforisme de Hermes.

Eclipse solar es eclipse caballer, promet fosca mentres duri y mentides d' astrólechs, cregudas de ximplés y temors de richs y poderosos.

Estrella ab quia, denota moltes boques oberetes, nous de coll alsades y ulls de puntetes pera véurela. Si portés cabellera, de segur que aquell any morirán tots los reys que Deu vulga.

Conjunció magna d' astres: hi haurá encontres de Reys en les cartes, jughanti, y durarán los efectes que s' experimentin, fins que s' acabin.

CAPITOL DELS AUGURIS.

Si vas á comprar alguna cosa y al anar á pagar no trobas la bossa que hi duyas el diner, es molt mal auguri; y no t' anirá be la compra.

Si t' vas á desafiar y t' cau l' arma, es millor que no pas que t' caygués el nas. Pero si t' cau desafiante y t' rompen el cap, es mal auguri per la teva salut y bona pel cirugiá y l' agutzil.

Si al sortir de casa teva veus volar corps, dexals volar y mira ahont posas els peus.

El Dimars es dia malastruch pels que van á peu y pels que agafan.

Si se t' traboca la sal y no creus en auguris, vénjat menjantela en la vianda. Y si hi creus, axecat sense menjar y dejuna l' auguri, com si fos un Sant; y aixís se compleix l' auguri de la sal, que porta desgracia, puix sempre ho es no menjar.

Dies malestruchs y hores dolentes son tots aquells y aquelles en que topan: el delinqüent al agutzil, el deutor al acreedor, el jugador al trampista, y l' hereu á la dona dolenta.

Tres coses, les millors del mon, aborrexen molt tres clases de gent: la salut els metjes; la Pau els soldats; y la veritat alguns advocats y notaris.

ANYORANSA

—Filla meva, ma filleta,
Molt tristeta
Veig ta cara avuy ¿qué téns?
¡No amagues á ta mareta
Lo que sentís!

—¿Perqué avuy en tes galtetes
Les rosetes
No hi veig, que sempre hi vegi,
Ni tes dolças cançonetas
Puch sentir?

—Per veure si la alegría
Trobaria,
Al jardí avuy he baixat;
¡Totes les flors que hi tenia,
S' han secat!

Ausells que ahir hi escoltava
Hi cercava
Lo meu cor enamorat;
Y 'ls ausellets que estimava
N' han marxat.

—¿Sols perque al jardí s' hi esfloran
Les flors, moran
Les de tes galties, goig meu?
¿Perque marxan les aus, ploran
Los ulls teus?

—Es que les flors y ausells, mare,
Moran ara
Perque 'l sol d' estiu fugí,
¡Pobres flors! si 'l sol tornara,
Tornarian á flori.

—¿Qué hi vol di aixó, filla meva,
Ab la teva
Melangia y desconhort?
—Molt se sembla la sort seva
Ab ma sort:

Flors y cants jo, mare mía;
Ans tenia
Com los tenia 'l jardí
Mes, com lo sol se 'm moria
Cants y flors se 'm van morir.

Tornaume lo sol qu' adoro,
Que, mort éll, jo també 'm moro;
Tornaume lo meu amor
Y en mes galties veureu roses,
Oureu mes cançons meloses
Y veureu joya en mon cor.

F. CARRERAS.

CONVERSA

—Sempre que t' hi fet preguntas
m' has dat resposta á molt pocas.
—¿Saps perqué?
—¿Perqué son tantas?
—Per tantas no, noy; per tontas:

UN QUE HI ERA.

ÚLTIMA HORA

Se nota molt de moviment en alguns cercles.

Tot fa creure que succehirá alguna cosa. El pronóstich que fem nosaltres es de caràcter reservat.

No contém que passi res, pero si passa no digan que no hem donat el crit d' alarma

RONDALLAS Y QUENTOS

El quento del porch robat

Vetaqui que una vegada era un Senyor Rector que volia matar porch, pero no sabia com fersho pera no regalarne gens al feligresos que quan ne matavan ne regalavan á n' ell.

Ell pensava—com que son tants, una mica que 'n dongui á cada hù, ja no 'n queda pera mi.

Rumia que rumiarás, al capdevall ell que ho diu á un gran amich que tenia. L' amich diu:

—Jo si fos de vosté, posaria 'l porch á la finestra á la fresca, á la matinada l' amagaria y faria córrer la veu que me l' han prés.

El Rector diu:—¡Si que ho faré!

Vetaqui que tal fet tal dit, mata 'l porch y el posa á la finestra á la fresca.

L' ensendemá á la primera hora de la matinada, va per treure 'l y 's troba que li han robat. Ja podeu pensar ¡quin disgust!

Corra á casa seva d' aquell amich y diu:

—¿Que no ho saps que m' han robat el porch?

L' amich diu:—¡Que ho fa be, Senyor Rector!

diu:—ja 'l creuran ja!

El Rector diu:—Oh! es que no ho faig veure, no; es que me l' han pres de debó!

L' amich diu:—Axis, axis, Senyor Rector; ningú pensarà res.

Y per més que 'l pobre Senyor Rector li assegurava que anava de veras, l' amich no més responia:—tothom s' ho creurá, tothom s' ho creurá!—y riu, que riu; riu que riu.

El pobre Senyor Rector tot affigit, pensa que pensarás qui li podia haver robat el porch; pero ¡ca! may ho va poder saber.

Vetaqui que quan va venir la Cuaresma, que tothom se va á confessar, l' hi va comparéixer aquell amich y 's va confessar de que li havia robat el porch.

El Senyor Rector diu:—Reyna Santíssima, home ¿qui ho havia de dir que 'm fessis aquesta malifeta? ja cal que te 'n arrepenxis. Mira per penitencia y perque ningú fassi més mals pensaments *per sobres* de qui es lo lladre, diumenge á la Missa major, pujarás á la trona y dirás lo que has fet. ¿ho farás?

L' amich diu:—Si, pare.

Vetaqui que al diumenge vinent, el Senyor Rector tot refiat diu á la gent, á Missa major:

—Germans caríssims, ara surtirá un home á la trona á fe una confessió; escolteulo be perque 'l que ell us dirá es tan veritat com l' Evangeli d' avuy.

Tothom se gira de cara á la trona y poden pensar quinas orelles—¿qué dirá? ¿qué dirá?

Vetaqui que surt l' amich del Senyor Rector y diu:

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

Un cassador de llagostas.

—Germans, jo soch el que vaig dir al Senyor Rector que si volia matar porch y no donarne á ningú, á la nit el posés á la finestra y després fes córrer la veu que li habian robat. Are perdoneu á aqueix pobre pecador.

¡Hi va haber un rebombori que 'l Senyor Rector se 'n va haber d' anar del poble.

BLAY DE LA PONA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

En lo jardí de la *hu dos-tercera*
un bell jorn de primavera
en *tot aná*

y d' un tendre roser una rosa
que n' era la més preciosa
volgué arrencá
la *hu* ab carinyo y amor
va posar en aquella flor
y *quart* seguí.

Mes com punxas va clavarse
llavors tingué de quedarse
sense cullí.

Part del mon es ma *primera*,
consonant es ma *segona*,
musical es ma *tercera*
y ma total nom de dona.

ENDEVINALLA

Qué deu ser alló que com mes s' allarga mes s' escursa.

FUGA DE VOCALS

P.R.S.R.H.NR.T.N.NG.'S.P.R.T.M..

R.FR.P.P.L.R

ANAGRAMA

D.ª MARÍA N. INÉS.

LLERS.

Formar ab aquestas lletres lo nom de dos pobles catalans.

ROMBO

Sustituir los punts ab lletres de modo que llegidas vertical y horizontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant, 2.ª, part del cos, 3.ª, poble catalá, 4.ª, id., 5.ª, en las iglesias, 6.ª, los aucells ne tenen, 7.ª, vocal.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.

7 6 4 2 6 5 7.—Nom de dona.

8 7 3 3 5 7.—Poble Catalá.

4 5 7 6 7.— » »

3 5 4 7.—Nom de dona.

7 6 7.— » »

8 5.—Nota musical.

1.—Consonant.

GEROGLIFICH

Thotsohm. Thotsohm. Thotsohm. 5 ÷ V

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSRETAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—*Ca-sa-ca.*
- 2.ª ENDEVINALLAS.—*Lo gall.—La vista.*
- 3.ª GEROGLIFICH.—*Com menos honrats més deutes.*

CORRESPONDENCIA

J. Ribas.—De lo que 'ns ha enviat aprofitarém lo que fassi per nosaltres. Vagin fent y enviant que promet.

S. B. y S.—Lo que 'ns envia es massa trist; potser fentho alegre aniria millor?

T. C. R.—Molt be. Més endavant potser anirà.

M. C. Ll.—¡Ab quin goig insertariam las composicions ab que 'ns honra més que merexém si fessen per la indole del nostre setmanari!

S. Llanas.—Rebuda sa carta, gracias. ¿Que no 'ns enviará alguna cosa?

Pep.—Mira, axó de Cantars es un género que del modo que fan els aprenents no costa res de cultivar, ara l' imitació dels cantars populars ja costa més; y molt més, quan es cosa més forastera que casulana.

P. M. M.—V. segóns s' explica voldria moltes cosas; nosaltres no més voldriam que escrigués bé pera publicar lo que escriuria. Ademés com ara no n' hi ha de papallonas, y de flors apenas, nos fa por que s' ha inspirat en alguna flor de paper.

M. de L.—Ja la pendriam la bona voluntat pero 'ns fa por que 'ns agafarian, perque lo que 'ns envia es d' altri.

E. C.—A veure si li agradará la forma en que insertarém part de lo que 'ns envia. ¿Lo farà aquell arreglo en vers?

N. de T.—Moltas mercés y ja ho veurá la setmana entrant.

Imprempta *La Renaixensa*, Xuclá, 13, baixos.